

Kvinden

(En Fabel)

Illa Christensen

1 Der var en Gang en Marmorstatue. »Den er fra Kunstens Glansperiode,« sagde de, der troede, de forstod sig paa det; – men der blev sagt saa meget. –

Lige som den var tagen ud af Jorden, som havde dækket over den i mange, mange Aar, sagde man: »Det er en Slavinde;« senere kom der en, som sagde: »Hendes stolte Rejsning, 5 hendes fine Former er ingen Slavindes, nej! hun er en Gudinde!« – saa blev hun det en Tid lang. – Men da der skulde trykkes en ny Katalog over de Ting, der i de sidste Aar var komne frem for Dagens Lys, vidste de ikke, hvilken Gudindes Navn, de skulde give hende. – »Det er underligt, hun bærer Slør,« sagde en.

»Hun er ung, knap eller lige udviklet, – hvad Pokker skal vi kalde hende?« sagde en 10 anden.

Men henne i en Krog stod der en ung Mand, han var Billedhugger; – han stirrede paa hende og sagde hen for sig: »Hun er en dejlig, ung Kvinde!«

Saa noterede Professoren i Katalogen: »ung Kvinde«.

Det er allerede mange Aar siden, at det skete; – den unge Billedhugger blev en gammel 15 Billedhugger, – og saa døde han. Men hun, som han havde givet Navn, stod stadig betegnet i Katalogen som »ung Kvinde«.

Slægt efter Slægt kom, saa' og beundrede. Der var skrevet om hende baade paa Vers og Prosa. Der var Afstøbninger og Afbildninger af hende over hele Verden. – Hele Verden vidste, at hun var værd at beundre, og derfor sagde hele Verden: »Ja! hun er dejlig! – ophø- 20 jet!« og saa drejede hele Verden Hovedet for at se, hvad der ellers var, – og der var uhyre meget ellers: – Kvindestatuer uden Slør, ja! uden Drapperier i det hele; – Kvindestatuer, der hævede Fod og Arm til Dans; – Kvindestatuer, der bøjede Hovedet coquet og smilte, fordi de vidste, de lokkede; – og alle stod de i samme Galleri som hun. – »Ja! hun er dejlig – ophøjet!« – man var lige ved at gabe, men man gjorde det ikke, saa længe man var i Gal- 25 leriet. – Klokkerne ringede til »Ave Maria«. Galleriet blev lukket. Tusmørket faldt paa; de beundrende Skarer gik gennem den fyrstelige Park. De høje Gitterporte lukkedes. – Stenege, Cypresser, Oranger og Lavrbær stod Vagt om Kunstens ypperste derinde i de lange Corridorer, i de høje Sale.

Springvandets slanke Straaler faldt jævnt plaskende ned i Marmorbasinet; – Maanen 30 steg kølig og klar frem paa den skyfri Himmel, – det sukkede i de løvrige Træer – hvad var det? sukkede det ikke ogsaa derinde i Kuppelsalen? Maanen vilde dog se, hvad det var; den tittede ind ad Ruden oppe i Loftet – det faldt den bekvemmest.

»Der er ikke en levende Sjæl!« sagde den. – Nu sukkede det igjen! – Maanen maatte se ordentlig efter. Den lod sine Straaler glide ned ad den glatte Væg; saa traf de et Hoved, 35 yndigt bøjet under et Slør.

»Aa! er det Dig!« sagde Maanen; og saa strøg den kjærtegnende ned over hele den jomfruelige Skikkelse, lige ned til den lille Fod, der satte Taaspidsen udenfor det folderige Klædebon.

»Tilgiv mig, at jeg sagde »ikke en levende Sjæl«, hele Verden siger jo netop, at der er Liv 40 i hver Linje af Dig,« – og saa gled Straalerne atter ned over hende, bort fra hende, hen over

Gulvet, *der* gjorde de et lille Hop og hviskede »sover Du?« til en Kvinde, der laa paa et blødt Leje; – Kvinden selv var ogsaa blød, – det udslagne Haar, den fyldige Mund – alt var blødt; – Maanen kyssede hendes Mund, og saa gjemte den sig.

»Den ogsaa! den ogsaa!« sukkede hun derhenne under Sløret. – »Der er Liv i hver en
45 Linje, – det siger de alle, men ingen tror det, de skubber mig bort med deres Beundring. –
»Ophøjet« har de sagt Slægt efter Slægt; det er: fjærnet! – Hvorfor er I blinde? hvorfor tror
I ikke paa min grænseløse Længsel herinde bag Slør og Klædebon, hvorfor hører I ikke
mit Hjærte banke langt stærkere, langt varmere end deres her ved min Side; – stærkt og
varmt, fordi det er saa skjult, – o! hvorfor ser I ikke, hvad jeg gjemmer –.

50 I tror, det hvide Marmor er koldt! – læg Din Haand paa mig, – Du! – den eneste, jeg
aaenbarer mig for! og Du vil føle, det brænder!«

Hun sukkede det ud i den stille Nat. Der kom en Uro over hende, det kæmpede i hende.

»Om jeg nu løftede Sløret? – om de kom i Morgen og saa al min Skjønheds Pragt?«
– Det fristede hende, det brændte i hende: »De andre har jo gjort det, – alle! – alle! – og saa
55 vil *han* se mig, kjende mig, han, jeg længes efter, saa jeg næsten dør derved; – om jeg
løftede Sløret?« – og hun hævede Armene, – det sukkede i Trærne derude, det bruste
gjennem Salen, hvislende, undrende, haanende.

»Se! se! se den »unge Kvinde!«

Solen skyndte sig op, dens første Straaler traf hende, – – dær laa hun knust foran den
60 Sokkel, de havde sat hende op paa.

Hun var falden, da hun vilde løfte Sløret; Fodstykket var ikke indrettet til en Figur med
udstrakte Arme.

Om Morgenen kom Photographen, han vilde have taget den »unge Kvinde« fra en ny
Side. –

65 »Aa! Hvilken frygtelig Ulykke! – men er det nu ikke mageløs heldigt, at der er saa
mange udmærkede Afstøbninger og Afbildninger af hende?« – jo! det syntes hele Verden
det var, og der kom rivende Afsætning paa Afstøbningerne og Afbildningerne; – for hele
Verden vilde kunne pege og sige:

»Saadan saa hun ud!«